

Med Hensyn til § 8 er det under Nr. 15 foreslaaet, at hele denne Paragraph skal udgaae. Paragraphen fastsætter, at de Udgifter, som følge af denne Lov, aarlig skulle bevilges paa Finantsloven. Det er jo Noget, der følger af sig selv, uden at det behøver udtrykkeligt at siges, ogsaa med Hensyn til de Udgifter, der, saaledes som Vederlag og Diæter for Commissionens Medlemmer, ere fastsatte i selve Loven; disse Besøb skulle jo dog ligesom alle andre Statsudgifter bevilges paa Finantsloven, men dette er saa selvfølgeligt, at det ikke behøver at staae i en speciel Lov; og det staaer derhos ikke engang ganske correct, thi der staaer, at Udgifterne skulle bevilges; men der er jo her Tale om et lille Specialbudget baade for Indtægter og Udgifter, idet man paa Indtægtsiden jo skal opføre de Kjendelser, som betales af Examinanderne. — Endelig have vi under Nr. 16 med Hensyn til § 9 foreslaaet, at den Tid, fra hvilken Loven skal træde i Kraft, skal sættes til den 1ste Januar 1869 istedetfor til den 1ste Januar 1868, og tillige at Paragraphens sidste Punktum skal udgaae. I Lovforslaget staaer nemlig, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Januar 1868, men Paragraphens sidste Punktum indeholder, at Loven for Seminariernes Vedkommende dog ikke skal træde i Kraft før 1869. Det Væsentligste i Lovkastet er imidlertid det, der angaaer Seminarierne; thi for Privatisterne og de private Seminariers Vedkommende bestaaer der jo allerede nu en Examenscommission, og der er altsaa ingen Grund til at sætte det større Apparat af 9 til 12 Medlemmer i Bevægelse allerede i 1868 til Fyldestgjørelse af den Opgave, til hvilken man allerede nu har den nødvendige Indretning. Man kan gjerne vie med at skabe hele Apparatet, indtil det kan overtage den hele Forretning, nemlig baade med Hensyn til Privatister og Seminarister. Dertil kommer endnu en Betragtning, nemlig den, at saa vil man itide kunne have gjort sine Beregninger for paa Finantsloven for vedkommende Aar at stille Forslag om de Bevillinger, som ere nødvendige. — Jeg skal altsaa anbefale de Endringsforslag, som jeg har været med at stille, det vil sige alle de foreliggende Endringsforslag med Undtagelse af det første, til Vedtagelse og afvente,

hvad der videre maatte fremkomme fra andre Sider, enten med Hensyn til Endringsforslagene eller Lovkastet.

Forchhammer: De ærede Medlemmer ville see, at Endringsforslaget til § 1 er stillet af et andet Medlem af Udvalget i Forening med mig, og at det gaaer ud paa, at Ordet „afvejlende“ i 4de Linie af § 1 skal bortfalde. Hvad der har ledet os til at stille dette Forslag, er Duffet om i det Hele at gjøre det billigere for Seminarieeleverne, baade for de kongelige Seminarieelever og for Friseminarieeleverne, at underkaste sig Examen, derved at denne afholdes afvejlende paa forskjellige Steder i Landet hvert Aar, istedetfor, som nu i Lovforslaget bestemte, skiftevis det ene Aar i Kjøbenhavn, det andet Aar i Odense og det tredje Aar i Aarhus. Blandt de mange Ulemper, som jeg ikke kan Andet end finde, at der er forbundet med nærværende Lovforslag, er ogsaa den, at der derved paa lægges Seminarieeleverne en ikke ringe Udgift, som de ikke have kjendt før. Dertil hører for det Første den Kjendelse af 5 Rd., som Enhver, ogsaa Eleverne fra Seminarierne, skal hve for at stedes til Examen, og dernæst i hvert Tilfælde de Opholdsudgifter, som ere forbundne med, at de ikke som hidtil kunne aflægge Examen ved Seminarierne, men skulle tage Ophold paa det Sted, hvor Examen for Fremtiden, hvis Lovforslaget gaaer igjennem, vil blive afholdt. Men dertil knytte sig saa som Udgifter, som man vel ikke ganske kan fjerne, men som dog kunne formindskes noget, selve de Udgifter, som ere forbundne med Reisen fra det Seminarium, hvor Eleven opholder sig, til det Sted, hvor Examen skal afholdes. Forsaavidt de ærede Medlemmer nu maatte ville stemme for Endringsforslaget til § 1, da vil det ganske vist medføre en lille Forøgelse i Udgifterne for Examenscommissionens Vedkommende, forsaavidt denne saa bliver nødt til at reise fra et Sted til et andet, men det vil paa den anden Side ogsaa medføre en ganske vist for den Enkelte ikke overmaade stor, men dog for samtlige Seminarister ikke uvæsentlig Besparelse, og min Medforslagsstiller og jeg have meent, at, hvor en saadan kunde tilveiebringes, maatte man søge at tilveiebringe den.